

Sprawa C-120/24

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

15 lutego 2024 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

14 lutego 2024 r.

Strona skarżąca w pierwszej instancji i wnosząca odwołanie:

„Unigames” UAB

Strona przeciwna w pierwszej instancji i druga strona postępowania odwoławczego:

Lošimų priežiūros tarnyba prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

[...]

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS (najwyższy sąd administracyjny Litwy)

POSTANOWIENIE

14 lutego 2024 r.

[...]

Obradująca w składzie rozszerzonym izba Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (najwyższego sądu administracyjnego Litwy) [...] [skład sędziowski] [...], zbadła podczas posiedzenia sądu przeprowadzonego w trybie pisemnego postępowania odwoławczego sprawę administracyjną z odwołania wniesionego przez wnoszącą odwołanie, będącą spółką z ograniczoną odpowiedzialnością Unigames, przeciwko wyrokowi Vilniaus apygardos administracinis teismas

(okręgowego sądu administracyjnego w Wilnie, Litwa) z dnia 10 sierpnia 2022 r., wydanemu w postępowaniu administracyjnym ze skargi wniesionej przez skarżącą [...] przeciwko stronie przeciwnej, Lošimų priežiūros tarnyba prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (urzędowi ds. nadzoru nad grami hazardowymi przy ministerstwie finansów Republiki Litewskiej), w której to skardze skarżąca domagała się stwierdzenia nieważności zarządzenia [urzędu].

Izba, obradując w składzie rozszerzonym

ustaliła, co następuje:

I.

- 1 Niniejsza sprawa dotyczy zaistniałego między wnoszącą odwołanie, spółką z ograniczoną odpowiedzialnością Unigames, której udzielono zezwolenia nr 0118 na prowadzenie działalności w zakresie gier hazardowych na automatach kategorii B (zwaną dalej „skarżącą”), a drugą stroną postępowania, którą jest urząd nadzoru nad grami hazardowymi przy ministerstwie finansów Republiki Litewskiej (zwany dalej „drugą stroną postępowania” lub „urzędem”), sporu dotyczącego Tarnybos direktoriaus 2022 m. gegužės 19 d. įsakymas Nr. DIE-314 „Dėl atlikto UAB „Unigames” neplaninio specialiojo patikrinimo pagal 2021 m. spalio 14 d. pavedimą patikrinti Nr. PT-36-(7.3) (zarządzenia dyrektora urzędu nr DIE-314 z dnia 19 maja 2021 r. w sprawie nieplanowanej kontroli specjalnej spółki „Unigames” UAB przeprowadzonej na podstawie zarządzenia kontroli nr PT-36-(7.3) z dnia 14 października 2021 r., zwanego dalej „zarządzeniem”).

Ramy prawne. Prawo Unii Europejskiej

- 2 Artykuł 5 ust. 1 dyrektywy 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (tekst jednolity) (zwaną dalej „dyrektywą 2015/1535”) stanowi:

„1. Z zastrzeżeniem art. 7 państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji wszelkie projekty przepisów technicznych, z wyjątkiem tych, które w pełni stanowią transpozycję normy międzynarodowej lub europejskiej, w którym to przypadku wystarczająca jest informacja dotycząca odpowiedniej normy; przekazują Komisji także uzasadnienie konieczności przyjęcia takich przepisów technicznych, jeżeli uzasadnienie to nie zostało wyraźnie ujęte w projekcie.

Gdzie stosowne oraz jeżeli nie został on przekazany z wyprzedzeniem, państwa członkowskie jednocześnie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawnych lub innych regulacji, zasadniczo i bezpośrednio z tym związanych, jeżeli znajomość takiego tekstu jest niezbędna do oceny implikacji, jakie niesie ze sobą projekt przepisów technicznych.

Państwa członkowskie ponownie przekazują Komisji projekt przepisów technicznych na warunkach określonych w akapicie pierwszym i drugim

niniejszego ustępu, jeżeli dokonają w projekcie jakichś zmian, które w istotny sposób wpływają na zakres jego zastosowania, skracają wyjściowo przewidziany harmonogram wdrożenia, dodają więcej specyfikacji lub wymagań lub zaostrzają wymagania.

[...]”.

- 3 W art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2015/1535 zdefiniowano „usługę” jako oznaczającą „każdą usługę społeczeństwa informacyjnego, to znaczy każdą usługę normalnie świadczoną za wynagrodzeniem, na odległość, drogą elektroniczną i na indywidualne żądanie odbiorcy usług.

Do celów niniejszej definicji:

(i) »na odległość« oznacza, że usługa świadczona jest bez równoczesnej obecności stron;

(ii) »drogą elektroniczną« oznacza, iż usługa jest wysyłana i odbierana w miejscu przeznaczenia za pomocą sprzętu elektronicznego do przetwarzania (włącznie z kompresją cyfrową) oraz przechowywania danych, i która jest całkowicie przesyłana, kierowana i otrzymywana za pomocą kabla, fal radiowych, środków optycznych lub innych środków elektromagnetycznych;

(iii) »na indywidualne żądanie odbiorcy usług« oznacza, że usługa świadczona jest poprzez przesyłanie danych na indywidualne żądanie.

Przykładowy wykaz usług nieobjętych niniejszą definicją został określony w załączniku I”.

- 4 Artykuł 1 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2015/1535 stanowi, że „zasada dotycząca usług” oznacza „wymóg o charakterze ogólnym odnoszący się do podejmowania i wykonywania działalności usługowych, w rozumieniu lit. b), w szczególności przepisy dotyczące dostawcy usług, usług i odbiorców usług, z wyjątkiem zasad, które nie odnoszą się szczególnie do usług określonych w tej literze.

Do celów niniejszej definicji:

(i) zasada traktowana jest jako szczególnie odnosząca się do usług społeczeństwa informacyjnego w przypadku gdy, biorąc pod uwagę jej uzasadnienie i część operacyjną, celem szczególnym i celem jej wszystkich lub pojedynczych przepisów jest regulacja tych usług w sposób precyzyjny i ujęty celowo;

(ii) zasada nie jest traktowana jako szczególnie odnosząca się do usług społeczeństwa informacyjnego, jeżeli odnosi się do tych usług wyłącznie w sposób dorozumiany lub marginalny”.

- 5 „Przepisy techniczne” zdefiniowano w art. 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2015/1535 jako „specyfikacje techniczne i inne wymagania bądź zasady dotyczące usług, włącznie z odpowiednimi przepisami administracyjnymi, których przestrzeganie jest obowiązkowe, de jure lub de facto, w przypadku wprowadzenia do obrotu, świadczenia usługi, ustanowienia operatora usług lub korzystania w państwie członkowskim lub na przeważającej jego części, jak również przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne państw członkowskich, z wyjątkiem określonych w art. 7, zakazujące produkcji, przywozu, wprowadzania do obrotu lub stosowania produktu lub zakazujące świadczenia bądź korzystania z usługi lub ustanawiania dostawcy usług.

Przepisy techniczne de facto obejmują:

(i) przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne państwa członkowskiego, które odnoszą się do specyfikacji technicznych bądź innych wymagań lub zasad dotyczących usług, bądź też do kodeksów zawodowych lub kodeksów postępowania, które z kolei odnoszą się do specyfikacji technicznych bądź do innych wymogów lub zasad dotyczących usług, zgodność z którymi pociąga za sobą domniemanie zgodności ze zobowiązaniami nałożonymi przez wspomniane przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne;

(ii) dobrowolne porozumienia, których organy publiczne są stroną umawiającą się, a które przewidują, w interesie ogólnym, zgodność ze specyfikacjami technicznymi lub innymi wymogami bądź zasadami dotyczącymi usług, z wyjątkiem specyfikacji odnoszących się do przetargów przy zamówieniach publicznych;

(iii) specyfikacje techniczne lub inne wymogi bądź zasady dotyczące usług, które powiązane są ze środkami fiskalnymi lub finansowymi mającymi wpływ na konsumpcję produktów lub usług przez wspomaganie przestrzegania takich specyfikacji technicznych lub innych wymogów bądź zasad dotyczących usług; specyfikacje techniczne lub inne wymogi bądź zasady dotyczące usług powiązane z systemami zabezpieczenia społecznego nie są objęte tym znaczeniem.

Obejmuje to przepisy techniczne nałożone przez organy wyznaczone przez państwa członkowskie oraz znajdujące się w wykazie sporządzonym i aktualizowanym, jeśli wystąpi taka konieczność, przez Komisję w ramach Komitetu określonego w art. 2.

Taka sama procedura stosowana jest przy wprowadzaniu zmian do tego wykazu”.

Podstawa prawna. Prawo krajowe

- 6 Artykuł 10 ust. 19 Lietuvos Respublikos azartinių lošimų įstatymas (litewskiej ustawy o grach hazardowych) (w brzmieniu nadanym ustawą nr XIV-337 z dnia 20 maja 2021 r., która ma znaczenie dla niniejszej sprawy administracyjnej, zwanej dalej „ustawą o grach hazardowych”) stanowi: „W Republice Litewskiej zabrania się zachęcania do udziału w grach hazardowych poprzez

rozpowszechnianie informacji lub dokonywanie aktów perswazji w jakiegokolwiek formie i za pomocą jakichkolwiek środków, w tym poprzez wydarzenia specjalne, gry próbne, promocje, zniżki, podarunki i podobne zachęty oferowane przez sam podmiot organizujący gry hazardowe w celu zachęcenia do uczestnictwa w grach hazardowych lub grach hazardowych na odległość”.

- 7 Artykuł 10 ust. 19 ustawy o grach hazardowych w wersji obowiązującej do czasu nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 20 maja 2021 r. (w brzmieniu nadanym ustawą nr XII-1734 z dnia 21 maja 2015 r.) stanowił, że „w Republice Litewskiej zabronione jest zachęcanie do udziału w grach hazardowych w następujący sposób:
- 1) poprzez przyznanie graczowi prawa do otrzymywania podarunków od podmiotu organizującego gry hazardowe natychmiast lub w określonym terminie po udziale w grze hazardowej;
 - 2) poprzez organizację gier lub zawodów, gier próbnych, loterii i innych imprez zachęcających do udziału w grach hazardowych, w tym grach hazardowych na odległość, poza miejscami oferującymi gry hazardowe lub stroną internetową podmiotu organizującego gry hazardowe”.

Istotne okoliczności faktyczne

- 8 Specjaliści z działu kontroli urzędu, weryfikując stronę internetową skarżącą dostępną pod adresem <https://uniclub.lt>, odnotowali następujące informacje: „Spearhead Explosion: 43 nowe gry!”, „Automaty ELK. 25 automatów do gier!”, „Najgorętsze gry”, „Turbo wypłaty. Wypłata w kilka sekund!”, „Depozyty/wypłaty 24/7 przez Revolut dostępne tutaj”, „Wybieraj spośród ponad 1000 gier kasynowych, „[...] kliknij ofertę Bet Builder i połącz różne zdarzenia dotyczące tych samych meczów! U nas narzędzie to działa w szerokiej gamie sportów i kombinacji! [...]”, „Wypłacaj środki! Wypłaty przed końcem meczu!”, „Wyróżnia nas doświadczenie, wygoda, jakość i innowacja”, „Nasz portal gier hazardowych jest niezwykle wygodny i łatwy w obsłudze. Wszystko stworzono z myślą o tym, byś mógł się zrelaksować i dobrze się bawić”, „Gry kasynowe od najlepszych twórców”, „Szybkie depozyty i wypłaty” itd. Informacje te zostały uznane przez drugą stronę postępowania za naruszenie zakazu zachęcania do udziału w grach hazardowych (art. 10 ust. 19 ustawy o grach hazardowych).
- 9 W toku nieplanowanej kontroli skarżącej, przeprowadzonej na wniosek dyrektora urzędu, ujawniono nieprawidłowości, co doprowadziło do wydania zarządzenia [...], w którym: 1) stwierdzono, że naruszenie, której dopuściła się skarżąca, nie zostało usunięte według stanu na dzień wydania zarządzenia, ponieważ na stronie internetowej skarżącej nadal widniały komunikaty mające zwracać uwagę na ofertę skarżącej i zachęcać do gier hazardowych poprzez sformułowania lub słowa po charakterze reklamowym bądź mające zwracać uwagę na wiarygodność skarżącej, wyłączność strony internetowej skarżącej lub cechy usług oferowanych przez skarżącą, co stanowiło naruszenie zakazu zachęcania do udziału w grach

hazardowych (art. 10 ust. 19 ustawy o grach hazardowych); 2) stwierdzono, że informacje zapisane i opublikowane na stronie internetowej skarżącej w okresie od 13 października 2021 r. [...] do 3 lutego 2022 r. zachęcały odwiedzających stronę internetową skarżącej do udziału w grach hazardowych na odległość z naruszeniem art. 10 ust. 19 ustawy o grach hazardowych; 3) potwierdzono ustalenia komisji i nałożono na skarżącą grzywnę w wysokości 12 662 EUR z tytułu naruszenia stwierdzonego przez komisję; 4) ostrzeżono skarżącą o możliwości zawieszenia jej zezwolenia na obsługę automatów do gier kategorii B w wyniku stwierdzonego naruszenia; 5) zobowiązano skarżącą do usunięcia naruszenia najpóźniej do dnia 20 czerwca 2022 r. oraz 6) poinformowano skarżącą o obowiązku zapłaty grzywny nałożonej przez drugą stronę postępowania do budżetu państwa w terminie trzech miesięcy od daty otrzymania zarządzenia [...]. W razie złożenia skargi na zarządzanie [...] grzywnę należy wpłacić w terminie trzech miesięcy od dnia uprawomocnienia orzeczenia sądu oddalającego skargę.

- 10 [...] [informacje powtórzone]
- 11 Sąd pierwszej instancji podtrzymał stanowisko urzędu i oddalił skargę skarżącej orzeczeniem z dnia 10 sierpnia 2022 r. Sąd ten nie uznał za słuszne argumentów skarżącej, w myśl których naruszonego procedurę przyjęcia art. 10 ust. 19 ustawy o grach hazardowych; zdaniem sądu zakaz zachęcania do gier hazardowych nie został wprowadzony do ustawy o grach hazardowych jako element nowy, ponieważ był on zawarty w tej ustawie i obowiązywał przed zmianą art. 10 ust. 19 ustawy o grach hazardowych w drodze nowelizacji, przy czym treść zakazu zawierała wskazania konkretnych rodzajów i sposobów zachęcania do gier hazardowych, których się zakazuje. Sąd orzekł, że Lietuvos standartizacijos departamentas (litewska rada ds. standaryzacji) nie miała obowiązku wystosowania zawiadomienia do Komisji Europejskiej zgodnie z wymogami dyrektywy 2015/1535, zanim ustawodawca przyjął nowelizację art. 10 ust. 19 ustawy o grach hazardowych, a zatem oddalił jako bezzasadne argumenty skarżącej, że art. 10 ust. 19 ustawy o grach hazardowych nie mogą mieć do niej zastosowania.
- 12 W postępowaniu odwoławczym wnosząca odwołanie żądała uchylecia sądu pierwszej instancji i wydania nowego wyroku, w którym uwzględniono by jej skargę i stwierdzono by nieważność zarządzenia.
- 13 W odpowiedzi na odwołanie druga strona postępowania [...] wniosła o jego oddalenie i utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji.

Izba, obradując w składzie rozszerzonym

stwierdza, co następuje:

II.

- 14 W świetle faktu, iż w następstwie nowelizacji ustawy o grach hazardowych Komisja Europejska nie została zawiadomiona o nowej wersji art. 10 ust. 19 ustawy o grach hazardowych, w którym przewidziano zakaz zachęcania do udziału w grach hazardowych, niniejsze postępowanie administracyjne dotyczy pytań o wykładnię art. 1 ust. 1 lit. f) i art. 5 ust. 1 dyrektywy 2015/1535 w okolicznościach niniejszej sprawy. [...] [obowiązek złożenia przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (najwyższy sąd administracyjny Litwy) wniosku na podstawie art. 267 akapit trzeci TFUE]

Klasyfikacja przepisu zawartego w art. 10 ust. 19 ustawy o grach hazardowych jako „przepisu technicznego” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2015/1535.

- 15 Zgodnie z art. 5 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2015/1535 państwa członkowskie mają niezwłocznie przekazywać Komisji wszelkie projekty przepisów technicznych, z wyjątkiem przypadków tam określonych. Obowiązek wcześniejszego przekazania projektu ma zastosowanie wyłącznie w przypadku, gdy dotyczy on przepisów technicznych w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. f) (wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 3 grudnia 2020 r., Star Taxi App SRL, C-62/19, EU:C:2020:980, pkt 58). Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości uchybienie przez państwo członkowskie obowiązkowi uprzedniego przekazania takiego projektu pociąga za sobą brak możliwości powołania się na dane „przepisy techniczne” wobec jednostek zarówno w postępowaniu karnym (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 4 lutego 2016 r., Sebat Ince, C-336/14, EU:C:2016:72, pkt 84), jak i w postępowaniach między osobami fizycznymi (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości, James Elliott Construction, C-613/14, EU:C:2016:821, pkt 64 i przytoczone tam orzecznictwo). W świetle powyższego w niniejszej sprawie administracyjnej należy najpierw zbadać, czy przepis taki jak zawarty we wspomnianym art. 10 ust. 19 ustawy o grach hazardowych (w brzmieniu mającym znaczenie dla niniejszej sprawy) stanowi „przepis techniczny” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2015/1535.
- 16 W art. 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2015/1535 wspomniano o czterech kategoriach przepisów technicznych: (i) „specyfikacje techniczne”; (ii) „inne wymagania”; (iii) „zasady dotyczące usług” oraz (iv) „przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne państw członkowskich [...] zakazujące produkcji, przywozu, wprowadzania do obrotu lub stosowania produktu lub zakazujące świadczenia bądź korzystania z usługi lub ustanawiania dostawcy usług”. Tutejsza izba, obradująca w składzie rozszerzonym, nie ma wątpliwości, że przepis z odpowiedniej wersji art. 10 ust. 19 ustawy o grach hazardowych nie zalicza się w niniejszej sprawie do kategorii „przepisów technicznych” ani „innych wymagań”, ponieważ – w pierwszym przypadku – środek krajowy musi odnosić się do produktu lub jego opakowania, a – w drugim przypadku – musi determinować w sposób istotny skład, właściwości lub sprzedaż danego produktu (zob. wyrok

Trybunału Sprawiedliwości z dnia 28 maja 2020 r., Syndyk Masy Upadłości ECO-WIND Construction S.A. w upadłości, C-727/17, EU:C:2021:492, EU:C:2020:393, pkt 32, 36 i 40 i przytoczone tam orzecznictwo). W zakresie, w jakim problem podniesiony w niniejszej sprawie nie dotyczy produktów, istnieją wątpliwości co do tego, czy sporny przepis krajowy, którego dotyczy niniejsza sprawa administracyjna, można uznać za „przepis dotyczący usług” lub może przepisy państwa członkowskiego „zakazujące produkcji, przywozu, wprowadzania do obrotu lub stosowania produktu lub zakazujące świadczenia bądź korzystania z usługi lub ustanawiania dostawcy usług”, jako że przepis krajowy, którego dotyczy sprawa, zasadniczo odnosi się do usług organizowania gier hazardowych, które są objęte zakazem zachęcania do udziału w tego rodzaju grach hazardowych, czy też może należy go rozumieć jako zakaz niezależnej działalności służącej zachęcaniu do gier hazardowych, co stanowi jednostronną działalność podmiotu organizującego gry hazardowe i nie spełnia warunków „usługi” określonych w art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2015/1535, ponieważ nie jest spełnione kryterium świadczenia usługi „na indywidualne żądanie odbiorcy”.

- 17 Ponieważ dyrektywą 2015/1535 uchylono dyrektywę 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych, a odpowiednie przepisy dyrektywy 2015/1535 mają zasadniczo ten sam zakres co odpowiednie przepisy dyrektywy 98/34/WE, orzecznictwo Trybunału dotyczące tej dyrektywy ma również co do zasady zastosowanie do dyrektywy 2015/1535 (zob. analogicznie wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 17 czerwca 2021 r., Mircom International Content Management & Consulting (M.I.C.M.) Limited, C-597/19, EU:C:2021:492, EU:C:107:393, pkt 107 i przytoczone tam orzecznictwo). Trybunał Sprawiedliwości w swojej ocenie zasad mających zastosowanie do gier hazardowych w Niemczech doprecyzował już, że niektóre przepisy tamtejszej umowy w sprawie gier losowych można zakwalifikować jako „zasady dotyczące usług”, ponieważ dotyczą „usług społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu art. 1.2 dyrektywy 98/34. Przepisy te obejmują zakaz oferowania gier losowych za pośrednictwem Internetu, przewidziany w § 4 ust. 4 umowy w sprawie gier losowych, wyjątki od tego zakazu wymienione w § 25 ust. 6 tej umowy, ograniczenia w stosunku do możliwości oferowania zakładów sportowych dzięki środkom telekomunikacyjnym zgodnie z § 21 ust. 2 tej umowy, a także zakaz reklamowania gier losowych w Internecie lub środkami telekomunikacyjnymi zgodnie z § 5 ust. 3 tejże umowy (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 4 lutego 2016 r., Sebat Ince, C-336/14, EU:C:2016:72, pkt 75). Tutejsza Izba, obradująca w składzie rozszerzonym, zauważa, że w Republice Litewskiej nie jest zakazane oferowanie (organizowanie) gier hazardowych przez Internet, ale niedozwolone jest w jakiegokolwiek formie i za pomocą jakichkolwiek rozpowszechnianie informacji lub dokonywanie aktów perswazji w celu zachęcania do udziału w takich grach hazardowych. W tym względzie przepisy krajowe określają warunki świadczenia gier hazardowych i zakazują reklamowania usług gier hazardowych.

- 18 W świetle okoliczności niniejszej sprawy przed Izłą, obradującą w składzie rozszerzonym, zawisło pytanie, czy uregulowanie zawarte w art. 10 ust. 19 ustawy o grach hazardowych, w zakresie, w jakim dotyczy ono informacji publikowanych na stronie podmiotu organizującego gry hazardowe, można zaklasyfikować jako „przepis techniczny” na tej podstawie, iż wchodzi ono w zakres kategorii „zasad dotyczących usług” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2015/1535. Prawdą jest, że pojęcie „przepisów technicznych” obejmuje wyłącznie uregulowania dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego, a więc usługę świadczoną na odległość drogą elektroniczną i na indywidualne żądanie odbiorcy usług (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 20 grudnia 2017 r., Bent Falbert, C-255/16, EU:C:2017:983, pkt 27). W okolicznościach niniejszej sprawy istnieją jednak wątpliwości, czy uregulowanie przewidziane w art. 10 ust. 19 ustawy o grach hazardowych, w zakresie, w jakim dotyczy ono informacji publikowanych przez podmiot organizujący gry hazardowe na jego własnej stronie internetowej, w rzeczywistości spełnia wszystkie przesłanki „usługi” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2015/1535. Mając na uwadze, że podmiot organizujący gry hazardowe świadczy usługę gier hazardowych osobom odwiedzającym jego stronę internetową, rzeczą naturalną jest, że strona internetowa zawiera odpowiednie informacje na temat gier hazardowych, w tym informacje zachęcające odwiedzającego do skorzystania z usługi gier hazardowych. W tych okolicznościach Izba, obradująca w składzie rozszerzonym, ma wątpliwości, czy fakt, iż dana osoba uzyskuje dostęp do strony internetowej podmiotu organizującego gry losowe zawierającej określone informacje na temat gier hazardowych, aby skorzystać z danej usługi gier hazardowych oznacza, że usługa jest świadczona w drodze transmisji danych na żądanie zainteresowanego, a więc „na indywidualne żądanie odbiorcy usług”.
- 19 Izba, obradująca w składzie rozszerzonym, uważa zatem za konieczne zwrócenie się do Trybunału Sprawiedliwości w celu doprecyzowania, czy uregulowanie krajowe, takie jak zawarte w art. 10 ust. 19 ustawy o grach hazardowych, stanowi „przepis techniczny” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2015/1535, w zakresie, w jakim dotyczy ona informacji na temat gier hazardowych publikowanych na stronie internetowej podmiotu organizującego gry hazardowe.

Krajowa praktyka legislacyjna, w sytuacji gdy Komisja Europejska nie została zawiadomiona o zmianie przepisu

- 20 Jeżeli w odpowiedzi na pytanie pierwsze potwierdzone zostanie, że art. 10 ust. 19 ustawy o grach hazardowych stanowi w istocie „przepis techniczny”, znaczenie w niniejszej sprawie będzie mieć również kwestia, czy występuje w stosunku do niego obowiązek przekazania [projektu] na podstawie art. 5 ust. 1 dyrektywy 2015/1535. Z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości jasno wynika, że aby nowe uregulowanie krajowe mogło zostać uznane za przepis techniczny, który powinien być zgłoszony na podstawie dyrektywy 98/34, nie powinno ono ograniczać się do powtórzenia lub zastąpienia, bez dodania do nich specyfikacji technicznych ani innych nowych lub dodatkowych wymagań, istniejących przepisów technicznych prawidłowo zgłoszonych Komisji (zob. w tym względzie

wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 20 grudnia 2017 r., Bent Falbert, C-255/16, EU:C:2017:983, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo). Istotne jest poinformowanie podmiotów gospodarczych państwa członkowskiego o projektach przepisów technicznych przyjętych przez inne państwo członkowskie oraz ich czasowym i terytorialnym zakresie stosowania, tak aby [mogły się one] zapoznać z zakresem obowiązków, które mogą zostać na [nie] nałożone, oraz przygotować się na przyjęcie tych tekstów poprzez dostosowanie w odpowiednim czasie w razie potrzeby ich produktów lub usług (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 4 lutego 2016 r., Sebat Ince, C-336/14, EU:C:2016:72, pkt 83). Izba, obradująca w składzie rozszerzonym, zauważa, że zakaz przewidziany w brzmieniu art. 10 ust. 19 ustawy o grach hazardowych, które obowiązywało do dnia 1 lipca 2021 r., miał ograniczony zakres stosowania, który choć nie zmieniał się terytorialnie ani czasowo, został znacząco zmieniony kolejnymi nowelizacjami. Wersja ustawy obowiązująca do dnia 1 lipca 2021 r. zawierała wyrażony *expressis verbis* zakaz organizowania gier lub zawodów, gier próbnych, loterii i innych imprez zachęcających do udziału w grach hazardowych, w tym grach hazardowych na odległość, poza miejscami oferującymi gry hazardowe lub stroną internetową podmiotu organizującego gry hazardowe. Tak sformułowany zakaz nie obejmował jednak samego publikowania informacji o grach hazardowych na stronie internetowej podmiotu organizującego gry hazardowe, co sugeruje, że w nowym brzmieniu art. 10 ust. 19 ustawy o grach hazardowych ograniczono korzystanie ze środków marketingowych opartych na zaangażowaniu klientów i rozszerzono w ten sposób zakres wcześniej stosowanego zakazu zachęcania do gier hazardowych.

- 21 Izba, obradująca w składzie rozszerzonym, ma zatem wątpliwości co do konsekwencji, jakie powinny wyciągnąć krajowe organy administracyjne i sądowe ze stwierdzenia, iż w procesie legislacyjnym zignorowano wynikający z prawa Unii obowiązek przekazania przepisów technicznych, tak jak miało to miejsce w niniejszej sprawie, w sytuacji gdy nowelizacje ustawy stanowią „przepisy techniczne” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2015/1535 [...]. Izba, obradując w składzie rozszerzonym, zwraca się z pytaniem, czy dyrektywę 2015/1535 należy interpretować w ten sposób, że na przepis prawa krajowego, takiego jak ustawa o grach hazardowych, której przepisy muszą zostać przekazane na podstawie art. 5 ust. 1 dyrektywy 2015/1535, jeżeli uznaje się je za „przepisy techniczne” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. f) tej dyrektywy, można powoływać się wobec podmiotów gospodarczych w ramach postępowania mającego na celu ustalenie odpowiedzialności za wykroczenia administracyjne, w sytuacji gdy zmiany wprowadzone do tego przepisu, uznawanego za przepis techniczny, nie zostały przekazane, ale przekazano wcześniej tekst ustawy w uprzednio przyjętym brzmieniu.
- 22 W tych okolicznościach, w celu rozwiania wątpliwości związanych z wykładnią i stosowaniem przepisów prawa Unii mających znaczenie dla spornych stosunków prawnych objętych niniejszym sporem, należy zwrócić się do Trybunału o dokonanie wykładni przedmiotowych przepisów prawa Unii. Odpowiedź na pytania zawarte w sentencji niniejszego postanowienia ma kluczowe znaczenie

dla niniejszej sprawy, ponieważ umożliwiłaby w szczególności ustalenie faktycznej treści przepisów Unii oraz zapewnienie pierwszeństwa prawa Unii.

W świetle powyższych rozważań [...], [...] [odesłanie do przepisów prawa procesowego] tutejsza Izba

postanawia, co następuje:

[...] [standardowe formuły proceduralne]

Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej zostają przekazane w celu wydania orzeczenia w trybie prejudycjalnym następujące pytania:

(1) Czy przepis krajowy taki jak ustanowiony w art. 10 ust. 19 Lietuvos Respublikos azartinų lošimų įstatymas (litewskiej ustawy o grach hazardowych) stanowi „przepis techniczny” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, w zakresie, w jakim dotyczy on informacji o grach hazardowych publikowanych na stronie internetowej podmiotu organizującego gry hazardowe?

(2) Czy dyrektywę 2015/1535 należy interpretować w ten sposób, że na przepis prawa krajowego, takiego jak ustawa o grach hazardowych, której przepisy muszą zostać przekazane na podstawie art. 5 ust. 1 dyrektywy 2015/1535, jeżeli uznaje się je za „przepisy techniczne” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. f) tej dyrektywy, nie można powoływać się wobec podmiotów gospodarczych w ramach postępowania mającego na celu ustalenie odpowiedzialności za wykroczenia administracyjne, w sytuacji gdy zmiany wprowadzone do tego przepisu, uznawanego za przepis techniczny, nie zostały przekazane, ale przekazano wcześniej tekst ustawy w uprzednio przyjętym brzmieniu?

[...]

[...]

[standardowe formuły proceduralne i skład sądu]